

Rytmikál KOUŘ u Bezručů je groteskní komedie, z níž mrazí

KOUŘ se natáčel v Ostravě a sem se také po čtvrtstoletí vrací. Už ne jako film, ale scénická verze s navazujícím dějem. Adaptaci pro Divadlo Petra Bezruče zpracovali a režie se ujali dva mladí úspěšní tvůrci Adam Svozil a Kristýna Kosová a hře dali podtitul RYTMIKÁL POST-TOTALITNÍHO VĚKU. Jejich groteskní obraz současných poměrů a mravů se nápadně podobá těm, jaké ve filmu zachytili Lumír Tuček a Tomáš Vorel, a působí tak naléhavě, až z toho mrazí. Inscenace měla premiéru 23. listopadu.

Film měl pohnutý osud, scénář vznikl za normalizace a narážel na překážky, až nástup nového režimu umožnil přidat úderný závěr. Do kin však přišel v nevhodnou dobu a propadl, mátna jeho skepse i nezvyklá forma a ovšem i to, že tehdy se diváci vrhli na dříve nedostatkové západní filmy. Teprve později došla obliby sklepácká poetika, revoluční nadšení opadlo a to vše filmu vdechlo nový život, stala se z něj kultovka, songy a hlášky zlidověly.

Divadelní adaptace je variací původního scénáře, situace a peripetie děje jsou obdobné. Zůstaly populární songy a texty i rozvrh postav, změnou je to, že místo muže nastupuje do podniku žena. Převzata byla filmová hudba Michala Vícha, citlivě ji doplnil Jakub Kudláč. Jevišť vyplňuje technicistně chladná scéna Adriany Černé, uprostřed stojí stoly s notebooky, v pozadí je kout ajťáka, vlevo kuřácká budka, vpravo rýsovací prkno, v pozadí schody nahoru do velínu a vedle nich ční vysoká okna s průhledem na komíny. Až později se ukáže, že úplně nahoře mimo scénu je kotelna - anebo snad i pomyslná revoluční tribuna?

Hra začíná tam, kde končil film, skandování "Má to cenu!..." slábne a zůstane jen "Má to cenu?". Pozdní reálný socialismus je vystřídán pozdním kapitalismem, skoro nic se nezměnilo, ani lidé, jen totalitu ideologie vystřídala totalita kapitálu. Ve známém rytmu se v podniku odvíjí parafráze původního děje. Pár postav ťuká na počítačích, ajťák sedí u obrazovky, je tu kreslička a uklízečka, sekretářka občas hlásí stav ovzduší. (Někteří mají astma, stříkají si, pak si nasazují masky, dokonce oblékají ochranné kombinézy). Dva šéfové v kukani nahoře vyslechnou z reproduktoru pokyny ředitele, sestupují dolů a vládnou. Stereotyp přeruší příchod nové inženýrky, padají sexitické narážky, začne nadbíhání. Ta dostane známý úkol, jak odstranit kouř... Hra ústí do šokujícího závěru, kdy se ozve hlas nového čínského ředitele a za okny se objeví veliké čínské vlajky.

Největší prostor z herců má Ondřej Brett jako šéf Karel, energický a prohnáný happiness manager, v jedné osobě ztělesňuje i filmového diskžokeje Arnoštka. Jeho narážkám čelí nová inženýrka Mirka, kterou Markéta Matulová ve své první velké roli ztvárňuje jako rozvážnou a sebejistou. Spojenkyně nachází v odvážně kritické kresličce Liduše Marcely Čapkové a v hořce upřímné, drsné a nezdolné uklízečce Bětuše Kateřiny Krejčí. Mimo ně proplouvá Marcelka Markéty Harokové, mondénní sekretářka a patetická hlasatelka. Jako poněkud upozaděný technický šéf Rudolf se dobře uvedl nový člen souboru Vojtěch Johaník. Další mužské postavy tvoří trochu podivínský, výbušný ajťák Táda Michala Sedláčka, frajersky suverénní Kotě Vojtěcha Říhy a snaživce Lůďa Jakuba Buryška, nesměle usilující o Mirku. Ředitel Norberta Lichého je přítomný jen hlasem z reproduktoru, který se posléze změní v sípání, kotelník Václav Lukáše Melníka se jen ukáže s krátkou poznámkou. V dialogu se objeví narážka na jiného Václava, který kdysi sliboval a na ně zapomněl.

Oproti filmu je v adaptaci zdůrazněn ženský prvek, přitom nejde jen o ústřední postavu, ale i další dvě ženy jsou odvážnější a lidsky opravdovější než jejich mužské protějšky, konformní a vůči ženám většinou povýšenecké. KOUŘ promlouvá o vážných věcech nevázně, vady na kráse dneška odhaluje skrze groteskní situace, aby vyznění převrátil do chmurné vize předjímající totálně globalizovanou budoucnost.

V dramaturgii DPB lze ocenit, že i ty komediálně laděné inscenace se vztahují k současnosti, problémům společenským a morálním. Výsledek je pak přesvědčivý díky přesně zaměřenému úsilí realizačního týmu a sladěnému souboru, jemuž text padl na míru.

Milan Líčka / i-divadlo.cz / 9. 12. 2018

Konec komunismu nebo pozdního kapitalismu – není to jedno?

Film režiséra Tomáše Vorla Kouř patří k těm filmům, ze kterých prakticky denně citujeme a hlášky jako „Já si tady tak chlastám? se staly kultovními. Je otázkou, čím k ročníkům narozeným skoro deset let po sametové revoluci, která změnu režimu nezažila, Vorlův film promlouvá. Lze se spokojit s povrchní odpovědí, že film fascinuje svým specifickým humorem a mimořádně povedenou hereckou stylizací spojenou s funkčním využitím zpívaných výstupů, ale přece jenom by tohle všechno bylo málo.

Autorský režijně-dramaturgický tandem Kristýna Kosová a Adam Svozil ani jednu z těchto výchozích pozic neopomíjí. Ve svojí divadelní adaptaci pracují s tím, že existuje původní film Kouř, a tak nedochází k žádnému primitivnímu remaku kultovních scén a hlášek z filmu, ale postavy Kouře 2018 citují hlášky postav filmové předlohy z roku 1991. Dochází tak k ztotožnění diváků i účinkujících, aby však atmosféra nezamrzla v sentimentální poloze, přistupují inscenátoři k razantní aktualizaci.

Ze začouďené fabriky se prostorově přesouváme do open space office s pracovními pozicemi typu work safety supervisor nebo ajťák. Nálada se však nijak nemění, kouř zůstává a samota v dehumanizované společnosti také. Už nejde o totalitní systém směřující ke svému konci, ale tentokrát se čas nachyluje době tzv. pozdního kapitalismu. V této logice posunu jsou také hrdinové jiní – z inženýra Mirka je inženýrka Mirka a opačně Kotě není ženského pohlaví, ale mužského. Ne vždy však jde aktualizace do důsledku – například ve slavné scéně rozhovoru na baru během Arnoštkovy diskotéky zůstávají Mirce repliky kočičí dívky a naopak.

Jestliže mluvíme o tom, že se dokázal tvůrčí tým víceméně úspěšně vypořádat s přenesením děje do dnešního světa, nepodařilo se převést způsob herectví. Zatímco hyperbolizované a vrcholně stylizované herectví sedí filmu – především díky možnosti střihu a detailu – na jevišti působí pouze jako kopie projevů herců z filmu. Nehledě na tento fakt, který může pramenit z touhy vidět znovu legendární pohyby Slováka, Holubové nebo Duška, představuje inscenace úspěšný pokus o převod filmu na jeviště. Úspěšný je především tím, že se nevzdává političnosti. Inscenace končí stejně jako filmová předloha poněkud negativně a neoptimisticky – korporaci kupuje čínský investor a nastává apokalypsa.

Jan Doležel / Blog festivalu Ost-ra-var / 29. 11. 2018

Starý vzorec na nové poměry

Film Kouř Tomáše Vorla a Lumíra Tučka se neproslavil pronikavou společenskou analýzou normalizační společnosti (jíž možná ani není), ale spíš svou „dobře divnou“ atmosférou. Příběh o muži, který přišel na nové pracoviště s pevným rozhodnutím poctivě pracovat, jenže mu to nebylo umožněno, podpírá tezi, že tehdy byla společenská atmosféra marná, nic se nedalo změnit, jenom šlo přežívat na povrchu a dusit se všudypřítomným kouřem. Na filmu mi vždycky připadalo trochu pochybné, že pokusy postav vzdorovat šedi dokázali autoři z Pražské pětky zpracovat do velice podmanivého příběhu s téměř subkulturní, až dobrodružnou atmosférou a neškodnou ironií (protože jen poukazovala k tomu, co se beztak vědělo).

Autoři divadelní adaptace Adam Svozil a Kristýna Kosová mají ale úplně jiný pohled na věc, protože se inspiřují hlavně intelektuální stránkou filmu. Po vzoru Kouře napsali vlastní scénář o současné inženýrce Mirce, která po čase nudné práce v korporátu dostává úkol, jímž se doopravdy stojí za to zabývat: zlepšit ekologický dopad činnosti firmy. Výsledky její snahy přijít s řešením ale nakonec zapadnou, tak jako všechny předchozí (i předrevoluční) pokusy něco podniknout s všudypřítomným zdravím ohrožujícím kouřem.

Postavy mají v této až příliš přehledné inscenaci problém uvěřit v možnost prosazení jakéhokoliv nápadu, který považují za podstatný. Jakmile na něco takového začnou myslet, stáhnou se do obranné pozice se slovy: „To už tu bylo ...“. Když si jeden ze šéfů firmy uvědomí, že ho dělí jenom krůček od možnosti pomoci Mirce její projekt prosadit, rozruší ho to tak moc, že radši spáchá sebevraždu. Hity z Kouře se hrají na teambuildingových večířkách, které pouze dobíjejí poslední zbytky schopností zaměstnanců soustředit se na podstatné úkoly. Svozil a Kosová zkrátka říkají, že stará roztěkanost a paralyzující bezmocnost po Sametové revoluci nejen zůstaly, ale možná ještě narostly.

Jedna z postav vede neustále rozhovor se shůry znějícím hlasem jakéhosi Václava, očividně jde o narážku na Václava Havla a na ideály, které zosobňuje. V tu nejnadějnější chvíli inscenace, kdy to skoro vypadá, jako že si Mirky projekt získá pozornost, pošle žena tento svůj milovaný hlas někam, protože jí v současnosti příliš nepomáhá. To je pro mne v celkovém kontextu inscenace paradoxní, protože ji považuji za konzervativní hold modelovým dramatům po Havlově vzoru a vlastně jsem neměla dojem, že by odhalovala mnoho nového(!) podstatného o současné společnosti.

Opírá se totiž o fakta, která jsou přinejmenším sporná. Například není pravda, že vlivné korporáty obecně přistupují ke kreativité svých zaměstnanců tak zkostnatělým způsobem, jak je tu vykresleno. Jistě, že mnohé společnosti nutí všechny své zaměstnance do hrozivých teambuildingových párty, vděčných to námětů k zesměšňování. Mnoho firem se nicméně řídí podle sofistikovaných poznatků o psychologii tvůrčích schopností. Například Google prý nabízí volný přístup do odpočinkového centra, kde se lze uvolnit při oblíbených aktivitách podle výběru (proč si automaticky myslet, že nevyhovujícího?). Takové podniky ale jako by pro autory inscenace neexistovaly. Kdyby se jimi začali zabývat, dost možná by je to přinutilo zvolit úplně jiný úhel pohledu a třeba by ani nebylo možné použít formát modelového dramatu.

Proč bych jim měla věřit jejich obecné soudy o vývoji české společnosti po Sametové revoluci nebo dokonce závěry ohledně tak komplexní otázky, jako je hrozící ekologická katastrofa, když mě nepřesvědčili ani na té nejzákladnější úrovni věcných faktů, z nichž vycházejí ... Možná bych byla k inscenaci vstřícnější, kdyby tvůrci dali jasně najevo, že je jejich Kouř komunální satirou malé zkostnatělé české firmy. Pro mě byla inscenace typickým projevem toho, co se pokoušela kritizovat: namísto poctivé rešerše a hledání

adekvátní formy se tvůrci uchýlili k osvědčenému modelu, který pomáhal vytvořit autor, do něhož si ve svém díle nezapomněli rýpnout.

Bára Etlíková / Blog festivalu Ost-ra-var / 29. 11. 2018

Kouř u Bezručů roztáčí hvězdná kola současnosti. Zbarven je do rudožluta a nechybí ani komín Strakáč

V roce kulatin republiky a dalších výročí upozorňuje Divadlo Petra Bezruče na ještě jednu podstatnou souvislost - 28 let od premiéry slavného filmu Kouř. A je to pořádně štiplavé výročí, ze kterého jeden pořádně zaslzí i zakucká. Slavný filmový muzikál už není tím, co býval, odehrává se totiž v nové, „politicky korektní“ době. Což mu sice ubírá na kráse, ale dodává o to větší aktuálnost. Rytmus dneška je totiž o dost vražednější, než když na demonstrace mířily Lidové milice.

Má to cenu, má to cenu, má to cenu... tímto obstarožním ani ne skandováním, jako pouhým „voláním“, začínají první „záběry“ v inovované verzi Kouře na prknech Divadla Petra Bezruče. Kdo by to byl řekl, ale disko pokračuje! A že neuhodnete, kdo mu velí? Přece Arnoštek, ale jaký Arnoštek, to byste se picli.

V roce Michala Davida se pravda zrcadlí i na divadle. Pan šéf (nebo snad happy manažer, jak si taky říká) tady vládne nejmenované místní fabrice. A je to skutečně on, modrooký diskžokej, co roztáčí hvězdná kola, akorát mu chybí ty upnuté džíny, které vyměnil za oblek. Ale jinak myšlenkově zamrznuv v osmdesátkách, jako většina Česka. Prostě modrooké zrcadlo se vším všudy, co najdete ve vzduchu doby, kdy se kouř barví podobně jako politická scéna do čínské vlajky a asijských oblečků.

Dramatizace a režie Kristýny Kosové a Adama Svozila známý filmový děj pořádně přeoral, a přestože zachovává rámec známý z Vorlovy formy, někdy nezůstane kámen na kameni, anebo naopak zlidovělé hlášky se nabalují na jednu postavu za druhou jako štiplavá koule. Nečekejte rozhodně obdobu filmu ani perfektně převedené filmové scény do divadelní řeči. Kouř po 28 letech je opravdu hodně jiný a v podstatě kontaminovaný vším svinstvem, které tady máme, od politiky až po firemní management. Postavy jsou zachovány jen rámcově, největší změna je zřejmě v tom, že hlavní postavu inženýra Miroslava Čápa, kterého hrál ve filmu Jan Slovák, vystřídala inženýrka Mirka (Markéta Matulová) a Kotě ztvárněné Lucii Zedníčkovou představuje muž (Vojtěch Říha).

Některé vlastnosti vypuštěných postav přebírají jiné, například Kotě Lucie Zedníčkové v jistou chvíli připomíná Marcelka (Markéta Haroková), kantýnskou Helenku zase v leccems připomene někdy až krotká povaha inženýrky Mirky.

Naopak zachován je třeba filmový kotelník Václav Křížek (Lukáš Melník). Některé filmové hlášky, které pronáší vlasatý Běda, přebírá postava jménem Táda (Michal Sedláček), ale třeba legendární věta o tom, jak by si měl najít ženu, tady vůbec nezazní, je zcela inovovaná v duchu současné, dalo by se říci, politické globalizace, kdy se používá komunikace přes mobil. Staré a moc dobré cigarety startky se tady vysloveně nabízejí pouze jednou, film je jimi prosáklý.

Děj nové verze Kouře je prostý. Mirka přichází do nové firmy s novými ideály, jako kdysi Vorlův inženýr, jenže ty se pomalu hrouť. Režim se sice změnil, ale staré mechanismy přežívají, anebo jsou ještě horší a rafinovanější. Opakuje se zápleтка známá z filmu o pověření nováčka dříve odstaveným úkolem, který v podstatě nemá šanci na úspěch. Firma má několik ředitelů, tím klíčovým je patrně Karel (Ondřej Brett), protože právě on to je tím, kým byl kdysi kulturní referent Arnoštek.

První půlka inscenace končí jeho, rozuměj Brettovým, efektním výstupem parodujícím slavnou diskotékovou scénu téměř po třiceti letech. Divák na to čeká a dostane se mu sarkastické porce ironie, kdy diskžokej má vyvýšenou kabinu jako ředitelské hnízdo firmy a paradoxně na jeho úrovni, ne-li vyšší, je také kotelná se zneuznaným Václavem Křížkem v provedení Lukáše Melníka, jehož potenciál ale zdaleka

není využit. Ostatní postavy jsou mnohem více propracovanější a nabízejí samostatná mikrodramata i kolektivní kouřovou aromaterapii. Scéna v kuřárně v rozměrech telefonní budky je nezapomenutelná, větší mačkanici nenajdeme.

Kouř se skutečně valí v ostravském divadle proudem, však taky na obzoru, rozuměj na plachtě natažené na pozadí scény, tedy za oknem firemní haly, kde se děj odehrává, se vyjímá vyobrazení hned tří dýmajících komínů. Včetně tak aktuálního Strakáče, který snad stále ještě stojí, i když jeho bourání ministerstvo posvětilo už v září. Bezruči jsou v tomto vskutku aktuální, aniž by patně chtěli, ale duch doby se nezapře, podobně jako politické napětí ve vzduchu.

Scéna Adriany Černé nemá příliš daleko ke scéně předchozí bezručácké inscenace Kdo je tady ředitel. Je bílá, přehledná, na Kouř až podezřele čistá. Jednu z dominant tvoří schody, snad jediný expresivní pozůstatek z filmového Kouře, a pak ona rýsovací tabule, kterou by snad už z inscenace digitálního věku mohli vyhodit. O to vtipnější je zmíněná kuřárna, na noteboocích se tady ale klávesuje či datluje jako na psacích strojích, v tom je dobrý režijní výklad, že se až tolik nezměnilo, a jak je známo, starého psa novým kouskům nenaučíš. Hudba Michala Vícha a Jakuba Kudláče je fajn jako filmová předloha, pohybová spolupráce Jána Ševčíka hovoří o inovovaném tanci diskotéky 80. let.

Herecky inscenace stojí na kolektivním výkonu, kde tempo určuje Markéta Matulová coby sice natěšená posila, ale ztělesňující spíše opak filmového hrdiny, krátkozrakého génia i zmoklou slípku z kantýny. Jejím protihráčem jsou jednak ředitel Karel, skvělý Ondřej Brett, a Kotě coby frajersky odměřený Vojtěch Říha s působivou hláškou o vyhoření. Zábavné je sledovat novodobé pojetí známé taneční scény s Kotětem a Mirkou na podnikové diskotéce, která je hodně věrná předloze.

Jakub Burýšek překvapí v trochu schizofrenní kreaci ušlápnutého Lůdi, co pálí za Mirkou. Michal Sedláček pobaví coby cholerický ajťák Táda. V roli druhého ředitele Rudolfa se představí Vojtěch Johaník. Dámy v podnikové partě tvoří ještě pestřejší galerku od alfasamice Marcelky coby živelné Markéty Harokové odsakující občas do věže jako chemická rosnička přes rozkmitanou Libušku Běhalovou v podání energické Marcely Čapkové až k povinnostmi přiotrávené uklízečce, tradičně skvělé Kateřině Krejčí.

Na tahouna zdejšího souboru Norberta Lichého tentokrát zbyla jen hlasová vsuvka coby šéfa šéfů. Jeho hlas hovoří pouze z reproduktoru, nicméně tvůrci mu přisoudili jadrnou mnohavětně rozvinutou repliku, která zaujme už jen svou pestrou jazykovou skladbou. Kouř po 28 letech neztratil na své ironii, naopak přitvrdil v sarkastickém smyslu současnosti, kdy není možné reagovat jinak než vyvěšením červených trenýrek. Tady defilují v podobě obří rudé čínské vlajky, invaze nadnárodních korporací a tahání za provázky sametových loutek. Jsou v podstatě hořkým soustem ze skutečnosti, však také diskotéková hitovka Arnošta při své repríze v druhém dějství zní jako žalostné zaškobrtání.

Kouř se usadil hluboko v plicích, protože ten dým dnes, ten se valí snad z našeho všeobecného vyhoření. Téma prachu ovšem v Ostravě není jen tak. Že by nošení sov do Atén? Na jevišti ale něco takového zatím nebylo. Není od věci někdy zabrousit do doby filmových Tří tun prachu, tedy počátku 60. let, kdy na jeden čtvereční kilometr padaly skutečně až tři tuny prachu denně! Ostrava byla dílnou plnou brigádníků, pro které by zpolitizovaný žlutý anebo červený kouř dneška byl spíše úsměvnou variací nad jinou dimenzí.

Martin Jiroušek / Ostravan.cz / 24. 11. 2018

Bezruči se zahalili do Kouře

Na předposlední listopadový pátek byla v Divadle Petra Bezruče naplánovaná druhá premiéra této sezóny. Po Zapomenutém světle se ostravské divadlo pustilo do divadelní adaptace kultovního filmu Kouř režiséra Tomáše Vorla.

Kdo by při návštěvě Kouře u Bezručů čekal skoro třicet let starý film převedený na divadelní prkna, byl by náležitě zklamán. Kouř je spíše pokračováním filmu. Duo Adam Svozil a Kristýna Kosová, kteří společně adaptaci vytvořili i režírovali, se filmem inspirovali. Děj ovšem zasadili do současnosti. Zvoláním „Má to cenu!“, které je v samotném závěru filmu, inscenace začíná.

To, co zůstává zachováno, je zároveň největším rozdílem mezi inscenací a filmem. Namísto inženýra Mirka Čápa přichází do podniku inženýrka Mirka Čápová. Kouř je po letech naprosto jiným příběhem. A taky s ním mávají jiné problémy. Souboje o koryta, genderová vyrovnanost nebo politická situace. Některé postavy zůstávají takřka totožné – Václav Křížek nebo Libuška Běhalová. Jiné se zase od základu změnily. Za všechny především kotě, které ve filmu ztvárnila Lucie Zedníčková, hraje Vojtěch Říha. Další postavy zase tvůrci stvořili z ničeho.

Scéna, kterou vytvořila Adriana Černá, je na první pohled monumentální. Ostravské komíny v pozadí ukazují, že hlavní téma, znečištění ovzduší, zůstane stejné. „Velitelská“ budka a k ní vedoucí schody připomínají jakési kapitánské můstky známé ze socialistických průmyslových filmů. Podobným pozůstatkem staré doby je i rýsovací tabule od Běhalové. Současnost pak symbolizují notebooky na stolech a kuřárna.

Mezi herci dominuje Markéta Matulová v roli inženýrky Mirky. Zatímco ostatní herci si silné momenty předávají jako štafetu, Markéta Matulová celé dvě hodinky určuje tempo. Na podobnou roli Matulová u Bezručů zatím čekala. A čekání se jí vyplatilo. Ondřej Brett v roli happiness managera Karla je šedou eminencí firmy a tvoří jakýsi protipól ředitele Rudolfa (V. Johaník). U Johaníka je možná trošku škoda, že v inscenaci nedostal větší prostor. Kotě Vojtěcha Říhy se snaží působit frajersky a nepostradatelně, s tím je ovšem v rozporu jeho hláška o vyhoření. Komiku dodává „šprťácký“ Lůďa Jakuba Burýška a ajťák Táda Michala Sedláčka. Zatímco Lůďa stále bojuje s kolegy, kteří ho určitým způsobem přehlížejí, Táda přesně zapadá do stereotypu o ajťácích a svou podivností často dráždí bránice diváků.

Mezi ženami vyniká Marcela Čapková v roli Lidušky Běhalové. Ta svou neuvěřitelnou energií především v druhé půli zdárně konkuruje Markétě Matulové. Úžasná je tragikomičnost Kateřiny Krejčí v roli uklízečky. V inscenaci trošku zaniká Marcelka Markéty Harokové. Rozporuplnou postavou je už zmíněný Václav Křížek. Toho ztvárňuje Lukáš Melník. Ten hned na začátku inscenace pomyslně vyšplhal výše a v inscenaci se objevuje pouze na plošině nad jevištěm. Inscenátorům se ovšem nepovedlo příliš dobře využít tohoto jinak skvělého nápadu. Pouze z reproduktoru tentokrát zní Norbert Lichý v roli pomyslného generálního ředitele firmy.

Stejně jako film i inscenace Kouř končí změnou režimu. Tentokrát ji ale symbolizují čínské vlajky, které v samotném závěru zahalí ostravské komíny. Kouř u Bezručů rozhodně není špatnou inscenací. V některých směrech ale doplácí na poněkud slabší hlavní dějovou linku. Inscenátoři přišli s mnoha skvělými nápady, ne vždy se jim ale povedlo využít jejich plného potenciálu.

P. S. Dorazil Arnoštek? Ano i ne. Zajděte se podívat!

Jiří Šíma / Sokolska33.cz / 26. 11. 2018